

han ned i den lange Promenade foran Restaurationen, og her forblev han under den sidste Del af Koncerten, skønt han idelig blev rendt paa Ærmet af forbifarende Tjenere, som havde travlt med at ordne Buffeterne. Og i disse Øjeblikke besluttede han, at han i al Ærbarhed vilde anholde om Jytte Abildgaards Haand.

Han havde rigtignok engang højtideligt svoret ikke at ville afhænde sin lykkelige Ungkarle-Frihed for mindre end en Million. Men han kendte dengang ikke Jytte Abildgaard, og anede ikke, at nogen enkelt Kvinde kunde faa en saa ubeskrivelig Magt over ham. Selve Ægteskabets Lænker gav hun uanede Tillokkelser. Familjelivets og det borgerlige Hjemms Behageligheder fremstillede sig i disse Øjeblikke for ham i det fordelagtigste Lys. Helt uden Formue var Jytte Abildgaard jo heller ikke, og i social Henseende vilde det betyde ikke saa lidt for ham, at han blev optaget i en gammel, fornem Familie og fik en Gehejmeraadinde til Svigermor. Hvor højadeligt hans eget Blod maaske var, — han var dog kommen til Verden paa Fødselsstiftelsen og var vokset op i en Baggaard.

Inde fra Salen lød igen Bifaldsklap, og straks derefter hørtes Drønet af det opbrydende Publikum.

Efter Programmet skulde der nu spises, og et Øjeblik efter væltede Skarer af festklædte Damer og